

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego opracuje w porozumieniu z PKPG w terminie do dnia 31 marca 1952 r. wzory formularzy sprawozdawczych z zakresu wykonania zadań oszczędnościowych.

II. Zmniejszenie kosztów wykonawstwa robót budowlano-montażowych.

§ 6. 1. Wszystkie uspołecznione jednostki wykonawstwa inwestycyjnego (państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, inne organizacje państwowe wykonujące roboty budowlano-montażowe, spółdzielnie, samodzielne oddziały wykonawstwa inwestycyjnego), rozliczające się na podstawie kosztorysu, powinny obniżyć cenę robót budowlano-montażowych o 7,1% w stosunku do cen z 1951 roku.

2. Przy rozliczaniu kosztów robót budowlano-montażowych, wykonywanych systemem gospodarczym, na podstawie kosztów własnych organizacje inwestujące obowiązane są wygospodarować co najmniej 5,5% oszczędności w stosunku do kwot zaplanowanych na roboty budowlano-montażowe we właściwych tytułach inwestycyjnych.

3. W odniesieniu do faktur za wykonane roboty budowlano-montażowe, wystawionych bez uwzględnienia postanowień niniejszego zarządzenia, a w szczególności do faktur pokrytych bez właściwego obniżenia cen robót budowlano-montażowych, odpowiednią różnicę należy rozliczyć w pierwszej fakturze przejściowej, wystawionej po dacie wejścia w życie tego zarządzenia.

§ 7. 1. W celu ustalenia ogólnej kwoty obniżki cen w kosztorysach umownych wartości kosztorysowe, doprowadzone do poziomu cen z 1951 r. na podstawie zarządzeń wydanych przez zainteresowanych ministrów w oparciu o postanowienia zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 16 marca 1951 r. w sprawie realizacji uchwały Nr 109 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. o oszczędności w budownictwie (Monitor Polski Nr A-26, poz. 326), należy pomnożyć przez współczynnik przeliczeniowy roku 1952 wynoszący 0,929.

2. Strony, zawierające umowy o wykonawstwo inwestycyjne oraz umowy o wykonanie kapitalnych remontów budowlano-montażowych, obowiązane są do umieszczenia na kosztorysach umownych klauzul, wskazujących podstawę prawną i sposób obliczenia w kosztorysie poziomu cen z 1951 r.

3. Jeżeli w kosztorysie przyjęto ceny materiałów obowiązujące po dniu 31 grudnia 1950 r., wówczas przy doprowadzeniu cen kosztorysowych do poziomu cen 1951 r. należy uwzględnić wyłącznie współczyn-

niki zmiany poziomu cen, ustalone w zarządzeniach, o których mowa w ust. 1 (współczynniki „K”).

4. Jeżeli w kosztorysie przyjęto ceny materiałowe obowiązujące przed dniem 1 stycznia 1951 r., wówczas współczynniki zmiany poziomu cen, ustalone powołanymi zarządzeniami, ulegają obniżeniu o procent, uwzględniający obniżkę cen materiałów, ustaloną uchwałą Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie obniżki cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-1, poz. 6)

5. Do dokonania obniżki, o której mowa w ust. 4, obowiązani są inwestorzy, którzy mogą zlecić dokonanie obniżki biurom projektowym, sporządzającym odnośne kosztorysy.

6. Jeżeli zmiana współczynnika, o której mowa w ust. 4, byłaby utrudniona, należy, w przypadku braku sprzeciwu ze strony inwestora lub wykonawcy, stosować obniżkę w wysokości 2% od wartości kosztorysowej.

§ 8. Rozliczenia między stronami powinny być dokonywane na podstawie wartości netto umowy, tj. w cenach netto roku 1952.

§ 9. Postanowienia niniejszego zarządzenia mają analogiczne zastosowanie do umów zawieranych przez generalnych wykonawców z podwykonawcami.

§ 10. W przypadku gdy wskutek braku norm kosztorysowych dla danej roboty rozliczenia oparte są o kalkulację wynikową, faktury nie mogą w żadnym przypadku przekroczyć efektywnie poniesionych przez wykonawców kosztów bezpośredniej robocizny i materiałów z doliczeniem kosztów ogólnych w granicach zakreślonych uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 30 marca 1950 r. w sprawie zmiany stawek kosztów ogólnych przy robotach budowlanych i instalacyjnych (Biuletyn PKPG Nr 6, poz. 87) pomniejszonych o 8,2% (współczynnik 0,918).

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 11. Zainteresowani ministrowie dostosują w terminie do dnia 29 lutego 1952 r. zarządzenia wydane w oparciu o postanowienia § 8 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 16 marca 1951 r. (Monitor Polski Nr A-26, poz. 326) do postanowień niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

Minister Finansów: K. Dąbrowski

191

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 9 lutego 1952 r.

w sprawie wykonania uchwał Prezydium Rządu o roli, zadaniach i uprawnieniach majstra w uspołecznionych przemysłowych i budowlano-montażowych zakładach pracy.

Zgodnie z § 9 uchwały Nr 111 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. o roli, zadaniach i uprawnieniach majstra w uspołecznionych przemysłowych zakładach pracy (Monitor Polski Nr A-18, poz. 236) oraz uchwałą Nr 847 Prezydium Rządu z dnia 8 grudnia 1951 r. o rozciągnięciu przepisów uchwały Nr 111 Prezydium Rządu na uspołecznione zakłady wykonawstwa budowlano-montażowego (Monitor Polski Nr A-102,

poz. 1486) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy, zatrudnieni w uspołecznionych zakładach przemysłowych i wykonawstwa budowlano-montażowego na stanowiskach majstrów lub pełniący obowiązki majstrów, określone w uchwale Nr 111 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r., oraz kandydaci na majstrów powinni być poddani egzaminowi w celu

sprawdzenia posiadania przez nich wymaganych kwalifikacji, potrzebnych do pełnienia funkcji majstra.

2. Od egzaminu, o którym mowa w ust. 1, są zwolnieni:

- 1) pracownicy zatrudnieni na stanowiskach majstrów, którzy posiadają dyplom (świadcstwo) majstra w wykonywanym zawodzie;
- 2) pracownicy, posiadający świadectwo ukończenia średniej szkoły technicznej (technika) w zawodzie wykonywanym i odpowiednią praktykę zawodową, której okres — w zależności od branży — powinien być ustalony przez właściwego ministra.

§ 2. Pracownicy, zatrudnieni na stanowiskach majstrów przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia, a nie zwolnieni z mocy § 1 ust. 2 od egzaminu, powinni być poddani egzaminowi w terminie nie dłuższym, niż 6 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie zarządzenia.

§ 3. 1. Nominację na majstra może otrzymać pracownik dopiero po złożeniu z wynikiem pomyślnym egzaminu.

2. W uzasadnionych przypadkach pracownik może otrzymać nominację na majstra pod warunkiem złożenia egzaminu w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od daty otrzymania nominacji.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach w razie niezłożenia przez pracownika egzaminu w terminie określonym w ust. 2 minister może w drodze wyjątku odroczyć termin zdawania egzaminu na okres nie dłuższy niż dalsze 6 miesięcy lub zezwolić na powtórne złożenie egzaminu.

§ 4. 1. Egzamin obejmuje sprawdzenie teoretycznych i praktycznych wiadomości, wymaganych dla właściwego wykonywania funkcji majstra w danym zawodzie.

2. W szczególności pracownicy poddani egzaminowi na majstra powinni wykazać w swojej specjalności w zakresie potrzebnym do wykonywania ich obowiązków:

- 1) umiejętność praktycznej obsługi maszyn i urządzeń utrzymania ich w ruchu oraz naprawy;
- 2) umiejętność czytania rysunków technicznych i posługiwania się aparatami pomiarowymi;
- 3) znajomość właściwości surowców i półfabrykatów;
- 4) znajomość podstaw technologii wytwarzania;

5) znajomość klasyfikacji produkcji oraz analizy błędów, powstałych z wadliwie przeprowadzonych procesów produkcyjnych;

6) praktyczną umiejętność usuwania przyczyn powodujących braki w produkcji;

7) znajomość organizacji pracy i dokumentacji związanej z rozplanowaniem pracy;

8) znajomość podstawowych zasad współzawodnictwa pracy;

9) znajomość przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy;

10) znajomość regulaminów pracy, obowiązujących systemów płac, zasad normowania pracy, kontroli wykonywanej pracy oraz obliczania wynagrodzenia za wykonywaną pracę;

11) znajomość zasad gospodarki materiałowej.

3. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia określające szczegółową tematykę egzaminacyjną dla egzaminów na majstrów w podległych im przedsiębiorstwach, ze szczególnym uwzględnieniem praktycznej znajomości zawodu.

§ 5. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez dyrektora zakładu pracy, a w przypadkach gdy zakład pracy zatrudnia poniżej 300 robotników — przez dyrektora jednostki organizacyjnej nadzłej nad zakładem pracy.

§ 6. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- 1) kierownik zakładu pracy lub naczelny inżynier jako przewodniczący;
- 2) przedstawiciel właściwego związku zawodowego;
- 3) fachowcy danej branży doborani w zależności od rodzaju składanego egzaminu.

§ 7. Komisja egzaminacyjna wydaje pracownikowi po złożeniu przez niego egzaminu z wynikiem pomyślnym świadectwo uprawniające go do wykonywania zawodu majstra w danej branży. Świadectwo to powinno być podpisane przez członków komisji egzaminacyjnej.

§ 8. Zarządzenie nie dotyczy osób, których kwalifikacje i uprawnienia służbowe stwierdza się na mocy przepisów prawa górniczego.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

192

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 lutego 1952 r.

w sprawie określenia właściwości rzeczowej organów finansowych w zakresie podatku od wynagrodzeń, pobieranego przez płatników władz, urzędów i instytucji państwowych oraz gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organa finansowe prezydentów powiatowych rad narodowych oraz rad narodowych miast stanowiących powiaty są właściwe rzeczowo w sprawach kontroli, ustalania zobowiązań podatkowych oraz poboru w zakresie podatku od wynagrodzeń, jeżeli płatnikiem tego podatku jest władza, urząd lub instytucja państwowa bądź też jednostka będąca podmiotem gospodarki społecznej.

2. Na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz innych miast, w których utworzone zostaną dzielnicowe rady narodowe, właściwymi rzeczowo w sprawach, wymienionych w ust. 1, są oddziały finansowe prezydentów dzielnicowych rad narodowych tych miast, do

czasu zaś utworzenia dzielnicowych rad narodowych — oddziały terenowe wydziałów finansowych prezydentów rad narodowych tych miast.

3. Organa finansowe prezydentów rad narodowych, wymienione w ust. 1 i 2, są właściwe rzeczowo również w postępowaniu odwoławczym, jeżeli uznają, że wniesiony środek odwoławczy zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie zobowiązania podatkowego nie przekroczy kwoty 750.— zł; we wszystkich innych przypadkach rzeczowo właściwe są organa finansowe prezydentów rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: K. Dąbrowski